

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

- ψοφοῦσιν. ὦ Ζεῦ Σῶτερ, ἐκτόπου θέας. 690
 Γο. βούλει τι, Κνήμων; εἶπέ μοι.
 (Κν.) τί [
 φαύλως ἔχω.
 (Γο.) θάρρει.
 (Κν.) τεθάρ[ρηκ'. οὐκέτι
 ὑμῖν ἐνοχλήσει τὸν ἐπίλοιπον γὰρ χρόνον
 Κνήμων.
 (Γο.) τοιοῦτόν ἐστ' ἐρημία κακόν,
 ὄραϊς; ἀκαρῆς νῦν παραπόλωλας ἀρτίως. 695
 τηρούμενον δὴ τηλικούτον τῶι βίωι
 ἤδη καταζῆν δεῖ.
 (Κν.) χαλεπῶς μὲν οἶδ' ὅτι
 ἔχω, κάλεσον δέ, Γοργία, τὴν μητέρα,
 ὡς ἔνι μάλιστα. τὰ κακὰ παιδεύειν μόνα
 ἐπίσταθ' ἡμᾶς ὡς ἔοικε. θυγάτριον, 700
 βούλει μ' ἀναστῆσαι λαβοῦσα;
 Σω. μακάριε
 ἄνθρωπε.
 (Κν.) τί παρέστηκας ἐνταῦθ', ἄθλι[ε;
 (desunt uersus v)
 ]εσοις ἐβουλόμην
 Μυρ]ρίνη καὶ Γοργία,
 ε.[ ]ον προειλόμην 710
 οὐκ ἴσως [...].ι κ[.].ι[.]ν οὐδ' ἂν εἰς δύναϊτό με
 τοῦτο μεταπεῖσαι τις ὑμῶν, ἀλλὰ συγχωρήσετε.
 ἐν δ' ἴσως ἡμαρτον ὅστις τῶν ἀπάντων ὠϊόμην